

Floresmiro Olaya foran minen La Escondida, hvor en metaneksplosion kostede hans bror og tre af hans venner livet. Foto: Lorenzo Morales

Colombias regering satser på internationale investeringer i større minedrift. Foto: Lorenzo Morales

Floresmiro Olaya har seks børn under syv år og en adoptiv søn på otte. Foto: Lorenzo Morales

Tre af de fire minearbejdere, der døde i eksplosionen, ligger begravet på rad og række på kirkegården i Sutatausa. Foto: Anna-Katarina Gravggaard

Fortsat ▶ arbejderne siger, at sikkerhedsudstyret længe har ligget ubrugt hen, men at det nu er fundet frem til ære for vores kamera.

Jexenia Corredor, en ung kvinde, der efter eksplosionen blev ansat som sikkerhedsmedarbejder, sikrer sig, at alle kvitterer for det udstyr, de har fået, og husker minearbejderne på, at de skal følge sikkerhedsreglerne.

Da vi nærmer os skakten, hvor minearbejdere i løbet af 40 år har hugget sig godt 400 meter ind i bjerget, læner Floresmiro sig mod en træbue og sunder sig et øjeblik.

De andre minearbejdere har været i minen siden kl. 7, og her omkring kl. 11 er de steget op for at spise frokost. De fortæller, at de sommetider får kammeraterne til at tage en sandwich med ned i minen, så de ikke spilder tid på den lange tur op og ned, men i dag tager alle hjem til deres familier for at spise.

Corredor er allerede tre-fire meter nede i minen og misser med øjnene imod Floresmiro, der endnu står i åbningen og tager mod til sig.

»Er du bange?« spørger hun. »Nej, ikke bange, men du må forstå, at det er svært at vende tilbage,« svarer han, før han slår korsets tegn og bevæger sig ned i dybet.

Vi går langs skinnerne til kulvognen. Da vi kommer dybere ned, indsnævres mineskakten, og vi slår ofte hjelmene imod minens lave loft. Kanalen er kun lige stor nok til, at kulvognen kan passere. Mineskakten er stabiliseret, efterhånden som minearbejderne gravede sig længere ind i bjerget, og

»Det første jeg gjorde, da jeg vågnede i morges, var at bede Gud om at beskytte mig.«

Floresmiro, da han for første gang skal ned i minen igen efter dødsulykken

nogle steder er træspanderne rådne eller helt forsvundne. Floresmiro banker på nogle af dem og fortæller Corredor, at de må udskiftes. Heldigvis er bjergsiden solid, og selve stenen, hvoraf der udvindes kul, holder skakten oppe.

Vejrtrækningsproblemer i minen

Der er fugtigt inde i bjerget, og snart kan vi ikke længere se åbningen ud til det fri. Floresmiro klapper stenen på siderne af skakten, og når hans pandelampe lyser på kullet, reflekteres det koldt og grå-hvidt.

Luften bliver tynkere, koldere og vådere. De mest almindelige sygdomme blandt minearbejdere er vejrtrækningsproblemer på grund af manglende ilt og kulpartikler i luften, rygsmerte fra gentagen tungt arbejde, synsproblemer på grund af det evige mørke og svamp på grund af den høje fugtighed i minen.

Vi sætter os ned et øjeblik godt 300 meter inde i bjerget.

»Hvor meget ilt er her?« spørger Floresmiro. Måleinstrumentet viser 20,8.

»Der ser I, der er masser,« smiler han. Men bliver straks tav.

Der kommer en lyd inde fra minen.

Det går hurtigt op for os, at der må være nogen derinde. Vi skynder os helt derned, og klatrer over bunker af kul ind til den allerinderste væg – den, kullet hugges fra.

Floresmiro hilser lidt akavet på den ensomme minearbejder, der arbejder alene i mørket, og samler så en hakke op. Nærmest per automatik hugger han et par store styk-

ker kul ud og vender sig så mod kollegaen.

»Jeg er virkelig ked af det. Det er svært at bære.«

Dario Castiblanco nikker. Han mistede selv en bror i ulykken og har ikke set Floresmiro siden da. Mange af minearbejderne og deres familier i området har svært ved at bære tanken om, at Floresmiro som den eneste overlevede.

De lægger armen om hinanden, men vi vender hurtigt tilbage mod mineskakten og den friske luft.

En ulykke, der kunne være undgået

På kirkegården i Sutatausa ligger tre af de fire begravet på rad og række i noget, der mest af alt ligner en slags reolsystem. Der er fire hylder opdelt i fem rækker. Når nogen begravnes her, dækkes åbningerne med cement, og deres navn og årstal skrives på.

Det er første gang, Floresmiro har været på kirkegården siden ulykken. Han har været inde i Sutatausa to gange siden, men han har ikke kunnet få sig selv til at gå herind.

Han er tydeligt bevæget og fortæller om sin kamp for at glæde sig over livet:

»Det gør så ondt, og sommetider tænker jeg, at når fem skulle dø, hvorfor så ikke seks? Det ville være bedre ikke at vågne op til denne virkelighed, men i stedet at være fulgt med dem. Jeg beder til Gud for mine børn ... Og takker alligevel Gud for at være i live og for at få en chance til.«

Han håber, at hans egne børn vil finde en anden levevej, og glæder sig over, at der i dag er bedre inspektion af sikkerheden i minerne i Cundinamarca, men prisen for den ekstra sikkerhed har været for høj:

»Jeg peger ikke fingre, men jeg mener, at et uheld som dette kunne være undgået.«

Artiklen er blevet til med støtte fra The Pulitzer Center on Crisis Reporting.